fast Kanon, saa kunne vi i vore Dage gaa en lignende Vei, især da der i de sidste Dage atter som tidligere er forelagt Lovforslag hos vore Naboer, de nordtydske Stater, hvorved der sker Taxationer af lignende Forhold ganske efter de samme Principer. Jeg ser saaledes ikke nogen Grund til, naar man gjenkjender Berettigelsen af en total Forandring paa disse Punkter, som man hidtil altid har forudsat som nødvendig, da efter Grundloven at ophøbe større Kapitaler under Lehns- og Fideikommisbaandet, end som man havde forudsat som tilstrækkelige for Grundloven. De enkelte Bestemmelser, vi have foreslaaet med Hensyn til Taxationen, have vi taget ordret ud af den Veiledning, der er udgaaet fra Justitsministeriet med Hensyn til Taxationen af Fæstegods, nemlig Instruktionen af 23de August 1869 og Henvold til Loven af 19de Marts 1869 om Taxationsmænd. Vi have ganske fulgt denne Instruktion, naar undtages, at vi have gjort Udtrykkene noget bestemtere, idet der i Instruktionen kun staar „Fæstegods og Leiehuse", medens vi have sat „Fæste- og Forpagtningsbøndergods, Fæste- og Leiehuse". Men saa er Forskjellen den, at man her bliver staaende ved den Vei, der er anvist i Instruktionens § 7, Litra b, for Udfindelsen af Værdien, og ikke gaar den Vei, som senere hen i Instruktionen er anvist til endnu noget ydelligere at forhøie Taxationssummen efter Forholdene i Handel og Vandel. Selv om denne Sag ikke kan faae praktisk Betydning denne Gang, tror jeg dog, at Folketinget har Grund til at fastholde en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet; thi Fæsterne paa alle Lehns- og Fideikommisgodser ville komme i en høist uheldig Stilling, hvis man enten gaar til, overensstemmende med det forelagte Lovforslag, at taxere Fæstegodset efter den Pris, hvortil det kan udbringes i Handel og Vandel, eller ogsaa taxere det, saaledes som det er vedtaget efter Forslag af Udvalget ved 2den Behandling, efter Normen for Salgene i Amtet. Da den af os foreslaaede Taxationsmaade er mine Dine en af de faa Veie, der staa tilbage for at kunne have nogen sikker Forhaabning om, at man i de nærmeste Aar kan udrette noget Betydeligt for Fæstegodset, tror jeg, det er af Betydning at støtte den efter bedste Formaaen. Man maa, som sagt, huske at denne Taxation vel ikke finder Sted med Hensyn til Forholdet mellem Godseiernes og Fæsternes Interesse, men er en Taxation ligeoverfor Besidderen af hans egen Overtagelse af det som fritt Gods og Bevarelsen af en Del af dets Værdi som hans Familiegods; men det er dog en Taxation, som i sine videre Følger vil faae stor Betydning for Fæsterne, idet den absolut maa blive lagt til Grund for de Vilkaar, hvorpaa Besidderen senere vil ordne sig med de vedkommende Fæstere. Derfor er det at dette Punkt faar indgribende Betydning, og jeg skal derfor paa Forslagsstillernes Vegne tillade mig paa det Stærkeste at anbefale vort Ændringsforslag, selv om det efter Sagens hele Stilling ikke for Øieblikket kan faae praktisk Betydning.

Justitsministeren: Da jeg saae de tilførte Ændringsforslag maatte jeg tro, at de tilsigtede et Gjenoplivelsesforsøg ligeoverfor den foreliggende Lov, som efter den almindelige Mening døde den 10de Januar, men efterat nogle af Ændringsforslagene ere tagne tilbage, og efter den hele Maade, hvorpaa det ærede Medlem udtalte sig, er det blevet endnu klarere — hvad der forresten fra Begyndelsen af var mig fuldstændig klart — at dette Oplivelsesforsøg kun kunde mislykkes. Efter Sagens hele Stilling anser jeg det virkelig for overflødigt at holde nogen Ligtale over Lovforslaget, men derimod gav det ærede Medlems Foredrag mig en naturlig Opfordring til at udtale et Par Ord om den egentlige Hovedgrund, hvorpaa de ærede Forslagsstillere bygge deres Forslag. Det vil let ses, at der i Principet er en meget stor Forskjel — jeg skal ikke indlade mig paa den faktiske Forskjel, der vilde fremkomme — imellem Bestemmelserne i Regieringens Forslag og navnlig Forslaget under Nr. 5 til § 13. Dette Forslag gaar ud paa, at det under det vedkommende Lehns- eller Fideikommisbaand henhørende Fæste- og Forpagtningsbøndergods, Fæste- og Leiehuse, samt Kirker, Arvefæsteafgifter, Rekognitioner, Refusioner o. s. v. taxeres til eventuel